

JULIETTA,

dcerá
Musolinova

Poutavý román z našich dnů.

Napsal J. Sokolovský

Snad tehdby nikdo v Římě nesto-

nal?

Ba jistě stonal, ale mladého lékaře nikdo k sobě nevolal, nezna-je ho anebo nemaje důvěry k je-ho vědomství. Jen tu a tam při-hlásil se chudíčký pacient — jenž neplatil.

Tak již bývá!

Blízek již horeče z hladu, stále ještě příliš hrd, aby prosil oteče o podporu, téhož otce, jenž se mu vyhýbal jako zatracení, obdržel konečně postavení — jmenovali ho lékařem chudých v Reggio di Calabria.

S deště pod okap! Emilio se domníval, že se vynhal žastnému zhoubnému víru vyhladovění a s myslí vzpruženou přestěhoval se za poslední groš na jih italsky. Tam se dověděl, že honorář jeho páče se zrovna na osm set lir ročně — pro ukojení hladu příliš málo, pro smrt hladem poněkud mnoho.

Doufal ještě v praxi soukromou. Nemyslel, že by bylo možno, aby se oběas nepřihlásil některý bohatý občan, Doufal tedy, nuzoval se, obmezoval se, životil dále — na štěstí. "uměl v tom chodit", jak se říká.

Protoulkal se zkrátka v lékařské praxi, jako se protoulkal v dobách universitního studia. Odříkal se všech požitků blahobytu a pohodlí a žil jen svému povolání, jemuž věnoval všecku svou sílu, lásku i snahu.

Neunavně pracoval od časněho jitra do pozdní noči, trávil u lůžek nemocných chudášů, těšil zounal otec a matky, utěšoval sirotky, dělil se s chudinou o poslední skvěvu.

Co se dá pořídit z osmi set lir lékařovi, jenž má výlohy reprezentativní, jenž platí drahý byt a své nástroje a pomůcky lékařské? A co mu zbude, zaplatí-li ještě lékárne za chudého pacienta?

Ale Emilio žil přece a nevzdával se osudu na milost a nemilosť. A tak se dočkal také něčeho, co mu zároveň radost způsobilo a nové břemeno na jeho bedra vložilo.

Praktikoval již asi sedm či osm měsíců v Reggio di Calabria. Za hladového ticha nočního, sotvaže se vrátil od lůžka chudé rybářky, která právě s ohromnými obtížemi malému občánkovi život darovala, probuzen byl ostýchavým bušením na okno. An jaký plázeňoval se při tom, tak úzkostlivý, že doktor Valeni ihned poznal, že jest venku někdo, jemuž jest jeho pomocí svrchované třeba.

Zapudil ospalost a únavu, vyskočil z lůžka, oblékl se na spěch a pootvěřil dvěrce. Ale ustoupil udiveně, uzavřen ženština jakousi, jejíž tvář byla zakryta škraboškou. A žena tato, sotvaže prah jeho překročila, klesala, skuhraje.

Byle ovšem doba karnevalu a na jihu italském dodnes se oslavuje tato hlučnost. Emilio se tedy nedivil škrabošce na tváři cizí nášvětnice tolik, jako ostatnímu zjevu — poznal arii hned, že nášvětnice jeho, súčastník se plestu, potřebuje vskutku pomocí lákavé.

U jeho nohou ležela žena, docela mladá žena, v těžké mdlobě, neschopná používání svých údů, zjev skoro pohádkový. Bílé sukně zdobené třpytnými cekami, bílé čepice vysoká, opatřená smrkovým chocholem, žlutavé punčochy a střevíce s trášněmi — to byl asi v celku kroj maskarní, jímž byla cizinka oděna.

V zafátej levici držela škrabošku, kterou si s tváře strhla, pravici tiskla křečovitě ke hrudi, namáhav se vdouvající a klesající.

A po během šatě řimula ustavěně krev....

V prvé chvíli domníval se dok-

dveřim.

Býlo mu dlouho čekati. Minula noc a minulo jítro — teprv k polednímu proctitlu nemoená z hubokého spánku. Udiveně se zadívala do jeho tváře.

"Bud'te klidna," oslovil ji, "nenamáhejte se! Jste vážně nemoena, jak sama víte, ale nebojte se něčeho. Mluvte tiše a nikoli mnaho."

"Jste — lékařem?" zašeptala.

"Ano, signorino. Jsem doktor Emilio Valeni."

"Vzpomínám si. Spatřila jsem — štítek s vaším — jménem. Klepal jsem — ve velkém zoufalství"

"Dost! Odpočíte si! Zaklepala jste právě včas, abych mohl zakročiti."

"Chrlila jsem — — —"

"Dost! Ano, signorino, chrlila jste krev."

"Ach! Snad by mně lépe bývalo — — — vám, že jsem nemoena — — — že mi není pomoci."

"Klid! Nemluvte! Nemůžete věděti pranice! Sám dosud nevím, ač jsem lékařem, ale nevzdávám se naděje. Radím vám, abyste rovně doufala. Jste mladá a mladost pěstří všecko. Jest ovšem třeba rozumné životopisat a používat vhoných léků. Každá nemoená dá se zdolati, je-li pacient lékaře poslouh."

"Děkuji za milou útěchu —" šeptala vděčně, "ale vám, že mi není pomoci. Myslite-li však, pane doktore — že by mne bylo — škoda — mylile se velmi —"

"Dítě drahé! Jak můžete takto mluvit?"

"O jednu méně či více — co na tom — — —"

"Milé!" pravil výstrašně a položil jí ruku na ústa. Pak připravil nový lék, vyměnil obklady, nad zvěd podnášky. Teprv z druhou chvíli přerušil zamkllost.

"Povíte mně své jméno a příbytek. Rád bych oznámil vaši rodinu, kde jste, aby si pro vás vydal. Nutno ovšem transport velmi opatrně — — —"

"Nemám rodiče — ani příbuzných — a do bytu se — mi nechce — ne — ne! Tam není třeba takových nemoených — vždyť je zde nemoenice — — tam náleží — — tam aspoň — — dřívě zemru."

Emilio užasnel. Nešťastnice neměla nikoho, kdo by se o ni staral a vyslovovala se o bytu opovržlivě.

"Probůh, signorino!" pronesl důklivě, "někde přece bydlíte."

Zadívala se na něho ustrašeně, stylidiv a zašeptala pak:

"Signora Palazzi — — —"

Valeni věděl dost. Signora Palazzi byla vyhlášenou kupolíkou a majitelkou vykřičeného domu, do něhož se nehylovalo mnoho dívek, jimž nezáleželo na etnosti.

Netáhal se jíž. Na dopravní do takové lví jámy bylo vždy čas dost a nemoenice se nefastná dívka zjevně bála.

Rozhodl se ihned, že ji ponechá ve svém bytě, neboť nemohla být nikým reklamována. Padly anděl nepožívá nikde právní ochranu — ledla že se o něho zajímá jeho vykřišťovatel.

Ale nemohl u ní zůstat. Bylo mu navštíviti nemoené svěřence. Prve než odešel, zařídil vše, čeho bylo třeba, aby pacientce v něm nechybilo.

Stal se Magdě nejen lékařem, nýbrž i otcem a bratrem. Zápasil s její nemoenou obětavě, neúnavně a těšil se, že hledáv obrat k lepšimu. A vyzvěděl, že byla násilně zavlečena do vykřičeného domu a že tam pobyla v celku teprv měsíce, prohlásil, že se jí ujme proti všem.

Tehdy již mohla Magda na chvíli lůžko oponštět s jeho dovolením a doktor Emilio velmi se zaradoval, navrátil se večer, že dívka mu uspřádala mládežnický přibytek, že mu srovnala knihu a nástroje, oprášila nabytek a přivrátila večeři.

Uzal přednost ženské péče v domácnosti, poznal jemnost ženských ruky, důsledky práce trpné a přece nezbytné.

Napomenul ji ovšem, aby šetřila své síly, aby nemyslela, že má vyhráno. A dívka se usmívala, tvrdě, že jest zdráva — — —

Stala se jeho hospodynou, ač nebylo toho mnoho u lékaře chudiny, z čeho by se dalo hospodařit.

Dávno již věděl vše z její minulosti — všechny obraz býdy a postup nouze, dávno již věděl, co zavinilo její chrلنí krve. Nemluvili však již nikdy o věcech minulých.

Dávno již věděl vše z její minulosti — všechny obraz býdy a postup nouze, dávno již věděl, co zavinilo její chrلنí krve. Nemluvili však již nikdy o věcech minulých.

Přiznal se jí, že jest dobravolný vyděláncem a Magda se mu vyzpovídala ze svých hříchů.

Všední souběh událostí!

Deerka chudého cestovníčka, záhy osivěší, sama sobě zůstavěná — neboť ochrana malé obec domovské znamená právě tolik, jako ochrana žádná.

A na neštěstí byla k ní matka přiroda až příliš štědra. Darovala jí ladný vztřust, svěží plaf, krásu a svěžnost.

Ve čtrnácti letech byla ji vydána čelední knížka. Společnost a obec vykonaly tím svou povinnost. Kdo prý má zdravé jádro, neztratí se mezi cizími.

A zatím se nesedí pevně ani na trůnu, jest ještě obklopen milionem bodáků! Na sklonku osmnáctého století důkaz ten provedla pařížská guillotina!

Ctmáčkem ještě děvče odkázáno samo na sebe!

Obdržela službu v bohaté rodině, kde se ji dřílo slušné, dokud se poupěte v růži dospívajíše nedotknul bodák. Tímto bodálkem byl rozmarýn synek rodiny, vrátilivší se ze studií.

Nastal boj. Svěžnost a zkušenost světáká zápasila s nezkušenosť. Důsledek zela obyčejný — anděl etnosti přebral kdysi o děvčí komírky, do které vniknul mladý násilník.

Zásada eudnosti podlehla horší krví mladosti.

Žádné pohnutí! Vzpamatujte se a mluvte klidně! Nikdo než ztracenec, kdo jest sobě vědom svého ztracenec. Kdo bloudí a chec na ztracenec. Kdo ztrací a pak ztrací.

"Byla jste snad ztracenec, ale nalezli jsem vás. Zbývá jíž jen, abyste nalezla sama sebe," hovořil tklivě, "bude mi snáze a veselí, chechte se na ztracenec."

"Zdali chci!" zalkala žalostně.

"Žádné pohnutí! Vzpamatujte se a mluvte klidně! Nikdo než ztracenec, kdo jest sobě vědom svého ztracenec. Kdo bloudí a chec na ztracenec. Kdo ztrací a pak ztrací.

"Byla jste snad ztracenec, ale nalezli jsem vás. Zbývá jíž jen, abyste nalezla sama sebe," hovořil tklivě, "bude mi snáze a veselí, chechte se na ztracenec."

"Ne — nemohu! — Jsem vám na obtíž. Jsem tak chudobna — — —"

"Jsem snad bohat? Bojují nás všechné mi a s nouzou, ale nevadí. Jsem přece rád na světě a pomáhám ještě nuznějším, než jsem sám."

"Jste příliš šlechetný — — —"

"Nesmysl! Konám svou povinnost. Jest mne tebe třeba," hovořil tklivě, "bude mi snáze a veselí, budeš-li sdíleti mou hdu. Chec Magdlo?"

Zaplakala tisíce a citem přemýšlení, podala mu ruku.

"Zůstanu při tobě, dokud se ti zamilí," šeptala posléz, "dokud mne nevyženeš. Budu si myslit, že mne obětují blažený sen štěstí, že jsem získala lásku šlechetného muže."

A než tomu zabránil mohl, poklekl a líbal mu ruce. Zvedl ji a přivinul ke své hrudi. Nebránila.

Tiché štěstí vkořilo toho dne v přibytek chudého lékaře. Zbloudilé nemoené děvče, duševně úplně, tělesně částečně uzdravené, líbalo vnučku všechny obětavě, neúnavně a těšil se, že hledáv obrat k lepšimu. A vyzvěděl, že byla násilně zavlečena do vykřičeného domu a že tam pobyla v celku teprv měsíce, prohlásil, že se jí ujme proti všem.

Ale nemohl u ní zůstat. Bylo mu navštíviti nemoené svěřence. Prve než odešel, zařídil vše, čeho bylo třeba, aby pacientce v něm nechybilo.

Stal se Magdě nejen lékařem, nýbrž i otcem a bratrem. Zápasil s její nemoenou obětavě, neúnavně a těšil se, že hledáv obrat k lepšimu. A vyzvěděl, že byla násilně zavlečena do vykřičeného domu a že tam pobyla v celku teprv měsíce, prohlásil, že se jí ujme proti všem.

Ale nemohl u ní zůstat. Bylo mu navštíviti nemoené svěřence. Prve než odešel, zařídil vše, čeho bylo třeba, aby pacientce v něm nechybilo.

Stal se Magdě nejen lékařem, nýbrž i otcem a bratrem. Zápasil s její nemoenou obětavě, neúnavně a těšil se, že hledáv obrat k lepšimu. A vyzvěděl, že byla násilně zavlečena do vykřičeného domu a že tam pobyla v celku teprv měsíce, prohlásil, že se jí ujme proti všem.

Ale nemohl u ní zůstat. Bylo mu navštíviti nemoené svěřence. Prve než odešel, zařídil vše, čeho bylo třeba, aby pacientce v něm nechybilo.

Stal se Magdě nejen lékařem, nýbrž i otcem a bratrem. Zápasil s její nemoenou obětavě, neúnavně a těšil se, že hledáv obrat k lepšimu. A vyzvěděl, že byla násilně zavlečena do vykřičeného domu a že tam pobyla v celku teprv měsíce, prohlásil, že se jí ujme proti všem.

Ale nemohl u ní zůstat. Bylo mu navštíviti nemoené svěřence. Prve než odešel, zařídil vše, čeho bylo třeba, aby pacientce v něm nechybilo.

Stal se Magdě nejen lékařem, nýbrž